

Arrest

nr. 325 435 van 18 april 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat Zouhaier CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 14 april 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de minister van Asiel en Migratie van 9 april 2025 tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 april 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster wordt op 19 februari 2025 door de politiediensten een eerste keer aangetroffen in een trailer op een kaai in Zeebrugge. Zij verklaart op doorreis te zijn naar het Verenigd Koninkrijk. Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek leert dat zij in Bulgarije op 10 februari 2025 een verzoek om internationale bescherming deed.

1.2. Op 27 februari 2025 wordt verzoekster door de politiediensten een tweede keer aangetroffen in Zeebrugge, waarna wordt beslist tot vasthouding in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen.

1.3. Op 3 maart 2025 richten de Belgische overheden een dringend verzoek tot terugname van verzoekster aan de Bulgaarse overheden op grond van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening). De Bulgaarse overheden weigeren op 7 maart 2025 het terugnameverzoek, met verwijzing naar een overnameverzoek dat zij zelf hebben gericht tot de Roemeense overheden en waarop zij nog geen antwoord ontvingen.

1.4. Eveneens op 7 maart 2025 richten de Belgische overheden vervolgens een dringend verzoek tot overname van verzoekster aan de Roemeense overheden op grond van de Dublin III-verordening. De Roemeense overheden weigeren op 17 maart 2025 dit overnameverzoek, omdat Bulgarije volgens hen de verantwoordelijke lidstaat is en dit onder verwijzing naar hun verwerping op 7 maart 2025 van het Bulgaarse overnameverzoek.

1.5. De Belgische overheden richten op 31 maart 2025 aan de Bulgaarse overheden een verzoek tot heronderzoek op grond van artikel 5, lid 2 van de Verordening (EG) nr. 1560/2003 van de Commissie van 2 september 2003 houdende uitvoeringsbepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Op 7 april 2025 gaan de Bulgaarse overheden alsnog akkoord met de terugname van verzoekster, op grond van artikel 18, lid 1, b) van de Dublin III-verordening.

1.6. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie beslist op 9 april 2025 tot overdracht van verzoekster aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Dit is de bestreden akte, die luidt als volgt:

“Besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat en beslissing tot terugleiding naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat

In uitvoering van artikel 51/5/1, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

wordt besloten dat

de mevrouw, die verklaart te heten,

naam : [H. A.]

voornaam : [H. B. H. A.]

geboortedatum : [xx.xx.1990]

geboorteplaats : -

nationaliteit : Irak

in voorkomend geval, ALIAS: [M. H.] [°xx.xx.1993], Irak

overgedragen dient te worden aan de verantwoordelijke lidstaat, met name Bulgarije.

In uitvoering van artikel 51/5/1, §2, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt betrokkene teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat.

REDEN VAN DE BESLISSING

Betrokkene werd vastgehouden in het gesloten centrum van Holsbeek naar aanleiding van een positieve Eurodac hit van Bulgarije op 10.02.2025. Op 31.03.2025 werd er voor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Bulgaarse instanties die op 07.04.2025 instemden met de terugname van betrokkene op grond van artikel 18.1 (b) van Verordening 604/2013.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag van 27.02.2025 aan de SPN-Kust en op 08.04.2025 in het gesloten centrum van Holsbeek dat zij naar België is gekomen omdat zij weigerde een gedwongen huwelijk aan te gaan. Zij verklaart dat zij niet terug kan naar Bulgarije omdat de familie van de man met wie zij zou moest huwen weet dat zij daar asiel zal aanvragen is het voor haar geen veilige bestemming meer.

We benadrukken dat de Bulgaarse autoriteiten met toepassing van artikel 18.1 (b) van Verordening 604/2013 instemden met de terugname van betrokkene. Dit artikel stelt: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". We verwijzen verder ook naar artikel 18.2, §1, van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af".

Dit impliceert dus dat het door betrokkene in Bulgarije edierende verzoek om internationale bescherming nog niet het voorwerp is van een definitieve beslissing. Betrokkene zal bijgevolg, na overdracht aan Bulgarije, opnieuw toegang verkrijgen tot de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de Bulgaarse instanties zullen het onderzoek van het verzoek kunnen verder zetten of aanvatten, indien de betrokkene dat wenst. De Bulgarije instanties zullen dit verzoek om internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. Bovendien zal de betrokkene gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Bulgarije voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dient te worden benadrukt dat Bulgarije een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming minder waarborgen in Bulgarije dan in België zou genieten. Bulgarije heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève van 28 juli 1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een verzoek om internationale bescherming op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een verzoek om internationale bescherming. Het verzoek om internationale bescherming van betrokkene zal door de Bulgaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die subsidiaire bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een overdracht aan Bulgarije een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het EVRM. Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat hij, na zijn aankomst in Bulgarije, door de Bulgaarse autoriteiten zonder meer zal worden gerepatriëerd naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer in het kader van zijn verzoek is vastgesteld of hij al dan niet internationale bescherming behoeft of dat hij er als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag van 27.02.2025 aan de SPN-Kust en op 08.04.2025 in het gesloten centrum van Holsbeek dat zij naar België is gekomen omdat zij weigerde een gedwongen huwelijk aan te gaan. Zij verklaart dat zij niet terug kan naar Bulgarije omdat de familie van de man met wie zij zou moest huwen weet dat zij daar asiel zal aanvragen is het voor haar geen veilige bestemming meer.

We merken op dat dit hoofdzakelijk een persoonlijke beoordeling van de betrokkene betreft en geen aanleiding geeft om af te zien van een overdracht naar Bulgarije. De betrokkene maakte tijdens het politieverhoor en/of het verhoor in het gesloten centrum bovendien geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Bulgarije die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie werden ervaren of die volgens hem wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag van 27.02.2025 aan de SPN-Kust en op 08.04.2025 in het gesloten centrum van Holsbeek dat zij naar België is gekomen omdat zij weigerde een gedwongen huwelijk aan te gaan.

Met betrekking tot de verklaring die betrokkene geeft waarom zij niet terug kan naar Irak, dient te worden opgemerkt dat deze informatie slaat op de redenen waarom betrokkene het land waarvan zij het staatsburgerschap verklaart te bezitten of waar zij haar gewoonlijk verblijf zou hebben gehad, zou zijn ontvlucht. Deze inhoudelijke verklaringen worden niet in overweging genomen in het kader van de Dublinprocedure waarbij op basis van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming wordt vastgesteld.

Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een overdracht van betrokkene aan Bulgarije, dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van rapporten van toonaangevende en gezaghebbende organisaties (AIDAcountry report: Bulgaria, Illiana Savova, 31.12.2021) niet zonder meer kan gesteld worden dat men als verzoeker om internationale bescherming in Bulgarije automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn. In de aangehaalde rapporten van de hierboven vermelde toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten wordt bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin III-Verordening geen personen over te dragen aan Bulgarije omwille van structurele tekortkomingen in het Bulgaarse systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Wat betreft de actuele situatie waarbij er in Bulgarije momenteel een hoge instroom is van kandidaatvluchtelingen en economische migranten ten gevolge van de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgrijpen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten, dient te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekent dat betrokkene na zijn overdracht aan de Bulgaarse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Er zijn evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in Bulgarije door de verhoogde instroom van verzoekers om internationale bescherming in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen structureel zijn.

Wat betreft eventuele elementen van racisme, dient bovendien te worden opgemerkt dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Dit impliceert echter niet automatisch dat, wat betreft de behandeling van het verzoek om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers om internationale bescherming, personen die aan Bulgarije worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013 een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

Wat betreft de publicaties in analoge en digitale media met betrekking tot de verhoogde instroom van kandidaatvluchtelingen en economische migranten in Bulgaarse en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn: publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van bovenstaande toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties.

Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en anderen versus Refugee Applications Commissioner en Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een verzoeker om internationale bescherming aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de verzoeker om internationale bescherming zullen worden geëerbiedigd in de lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om

zijn verzoek om internationale bescherming te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen, bevoegd is om een in een Unieland ingediend verzoek om internationale bescherming te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepaling van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend, de verzoeker om internationale bescherming niet aan die eerste lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen.

Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als verzoeker om internationale bescherming of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Bulgarije te kort schieten of structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan die lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van deze rapporten, waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene wordt toegevoegd, en de door betrokkene aangehaalde verklaringen kan er dan ook geen intentionele bedreiging van zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit uitgaande van de Bulgaarse autoriteiten worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn geval feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en artikel 3 van het EVRM wordt weerlegd. Hiervan is sprake als de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn verzoek in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming door de verantwoordelijke lidstaat niet zal worden onderzocht en dat er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van artikel 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van artikel 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Bulgarije een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Bulgarije er toe zal leiden dat hij gerepatrieerd zal worden naar het land waarvan hij verklaart het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft. Betrokkene maakt het evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de (land) autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaart het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet internationale bescherming behoeft.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag van 27.02.2025 aan de SPN-Kust en op 08.04.2025 in het gesloten centrum van Holsbeek niet dat zij aan enige medische problemen leidt.

Er zijn in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in de verantwoordelijke lidstaat, in casu Bulgarije. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, in casu Bulgarije, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het EVRM. Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratief dossier kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag van 27.02.2025 aan de SPN-Kust en op 08.04.2025 in het gesloten centrum van Holsbeek niet dat zij een gezinsleven of minderjarige kinderen in België heeft.

Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15 december 1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat

[...].

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve wijst de Raad er op dat hij geen rechtsmacht heeft om kennis te nemen van de vordering in de mate dat ze is gericht tegen de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Gelet op artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank. Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

Nu vaststaat dat verzoekster is vastgehouden met het oog op een overdracht aan Bulgarije en gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van het bestreden overdrachtsbesluit te worden aangenomen. Verweerder betwist dit ook niet in de nota met opmerkingen. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken dus door het prima facie-karakter ervan. Het prima facie-onderzoek van een door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), moet verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces, toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan een schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij onderbouwt haar middel als volgt:

«A. Dispositions et principes violés

1. De l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'Homme

L'article 3 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme énonce que :

« Nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants ».

2. Du devoir de minutie

En vertu du devoir de minutie – principe général de bonne administration –, « aucune décision administrative ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il entend se prononcer ». Ce principe « oblige dès lors l'autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce (nous soulignons)»⁴.

B. EN L'ESPECE

1. Violation de l'article 3 de la CEDH : risque de traitements inhumains ou dégradants dans le cadre d'une expulsion vers la Bulgarie

Tel que la partie défenderesse le souligne dans la décision attaquée, afin de déterminer l'existence d'un risque réel que la requérante fasse l'objet de traitements prohibés par l'article 3 de la CEDH en étant envoyée en Bulgarie, il convient d'avoir égard à la fois à la situation générale du pays d'envoi et à la situation personnelle de la requérante.

Sur ce point, tant la Cour européenne des droits de l'homme que la Cour de justice de l'Union européenne ont clairement établi qu'il ne peut exister de présomption irréfragable de respect des droits fondamentaux entre États membres participant au système Dublin.

La CJUE, dans son arrêt N.S. (C-411/10), a précisé que :

« Le droit de l'Union s'oppose à l'application d'une présomption irréfragable selon laquelle l'État membre désigné comme responsable respecte les droits fondamentaux. [...] Il incombe aux États membres, en ce compris les juridictions nationales, de ne pas transférer un demandeur d'asile vers l'État membre

responsable lorsqu'ils ne peuvent ignorer que les défaillances systémiques de la procédure d'asile et des conditions d'accueil dans cet État membre constituent des motifs sérieux et avérés de croire que le demandeur courra un risque réel d'être soumis à des traitements inhumains ou dégradants. »

La CEDH, dans son arrêt *Tarakhel c. Suisse* (n°29217/12), a confirmé que :

« La présomption selon laquelle un État "Dublin" respecte ses obligations peut être valablement réfutée en présence de motifs sérieux et avérés de croire que la personne objet du transfert court un risque réel de subir des traitements contraires à l'article 3 de la Convention. »

Or, en l'espèce, la décision de transfert prise par la partie défenderesse se fonde exclusivement sur l'existence d'une correspondance Eurodac avec la Bulgarie, sans procéder à la moindre évaluation individualisée de la situation de la requérante, ni tenir compte des éléments de preuve transmis par cette dernière après son arrivée sur le territoire belge.

Dans sa motivation, l'Office des étrangers rejette de manière stéréotypée tout risque de traitement contraire à l'article 3 CEDH, en se bornant à affirmer que la Bulgarie ne présente pas de défaillances systémiques dans son système d'accueil ou de traitement des demandes d'asile. Il se contente de renvoyer à des éléments généraux, sans examiner les rapports actualisés ni les circonstances spécifiques du parcours migratoire de la requérante, pourtant dûment documentées.

La décision ne contient aucune mention :

- des violences subies en Bulgarie (violences policières, détention arbitraire dans un centre fermé, insultes et humiliations),
- de l'état psychologique préoccupant de la requérante (troubles anxieux, dépression, pensées suicidaires, perte d'appétit, troubles du sommeil),
- ni de l'évaluation de vulnérabilité réalisée par le biais de l'outil IPSN (EUAA), pourtant versée au dossier.

En outre, lors de son audition par l'Office, la requérante a été soumise à un questionnaire standardisé, dont les formulations générales et vagues ne permettaient aucunement d'identifier les vulnérabilités psychologiques profondes.

Ce type de questionnaire, non adapté à la détection des traumatismes psychiques, a empêché la requérante de faire état de son vécu en Bulgarie et de son état de santé mentale.

Or, si des questions adaptées lui avaient été posées, elle aurait pu expliquer ce qui suit (cf. Traduction libre de sa déclaration écrite du 7 avril 2025) :

« J'ai été détenue pendant 10 jours dans un centre fermé à Sofia. Pendant cette période, la police m'a battue, insultée, crachée dessus, et humiliée. Les conditions étaient inhumaines, je ne pouvais pas dormir, j'étais effrayée. Je suis encore profondément traumatisée. Je préfère mourir que d'y retourner. »

Elle aurait également pu décrire son état psychologique, tel que mis en évidence dans la fiche IPSN du 26 mars 2025, dont il ressort :

- une humeur dépressive persistante,
- des pensées suicidaires,
- des troubles du sommeil et de l'appétit,
- une reviviscence constante de son traumatisme,
- une perte de confiance totale envers les autorités,
- un état d'hygiène et de présentation dégradé,
- des troubles de la concentration et de l'orientation.

Il est manifeste que ces éléments d'une gravité extrême n'ont pas été pris en compte par l'Office, alors qu'ils auraient dû susciter des doutes sérieux quant à la légalité du transfert envisagé vers la Bulgarie, en particulier au regard de la jurisprudence *M.S.S.* et *Tarakhel*.

En agissant de la sorte, l'Office a adopté une approche purement formelle, fondée sur des considérations abstraites, sans réelle instruction ni analyse individualisée. Cette méthode viole le principe de bonne administration, les exigences procédurales de l'article 3 CEDH et les obligations découlant de l'article 4 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne.

Il s'agit d'une erreur manifeste d'appréciation tant en fait qu'en droit, justifiant l'annulation de la décision et le sursis à son exécution.

2. Sur les défaillances généralisées du système d'accueil et de détention en Bulgarie

Des rapports récents et concordants, émanant de sources fiables et indépendantes, établissent l'existence de défaillances structurelles, chroniques et persistantes dans le système d'accueil et de détention des demandeurs de protection internationale en Bulgarie. Ces manquements sont d'autant plus préoccupants lorsqu'il s'agit de personnes vulnérables, comme c'est le cas de la requérante.

a) Sur l'insécurité et la vulnérabilité des demandeurs dans les centres ouverts

Le rapport AIDA (Bulgarie 2025), mis à jour récemment, signale que la préoccupation principale reste le manque de sécurité dans les centres d'accueil, en particulier pour les femmes et les personnes isolées :

« The most serious concern relating to national reception conditions remained the lack of safety and security for asylum seekers accommodated in reception centres. These were seriously compromised due to the

presence of smugglers, drug dealers and sex workers who had access to all reception centres during the night. »

Il est indiqué que des personnes extérieures — trafiquants, délinquants, travailleurs du sexe — entrent librement dans les centres durant la nuit, sans contrôle effectif, exposant les demandeurs à de graves risques, notamment de violences sexuelles ou de traite.

Ce climat d'insécurité est particulièrement alarmant pour les femmes seules, comme la requérante, qui témoignent de harcèlement constant et d'un sentiment d'abandon total par les autorités. L'AIDA évoque également l'absence d'un dispositif adapté aux personnes vulnérables dans ces centres.

b) Sur les conditions dans les centres ouverts

Selon le « Country report » de l'AIDA et de l'ECRE sur la Bulgarie publié le 27 mars 2025 il est précisé que :
« The Ovcha Kupel shelter in Sofia, the oldest reception centre, deteriorated to such an extent that at one point, SAR management considered its complete closure. »

Et que :

« Thus, in the Ovcha Kupel, Voenna Rampa and Vrazhdebna shelters and in the Sofia reception centre these three meals per day were delivered at the price of BGN 5.38, equal to EUR 2.75 »

Mais : « The individual monthly allowance provided for in the law is not translated into practice as it is not provided since 2015 »

For this reason, in 2024 asylum seekers continued to complain not only about food quality, but also about its insufficient quantity. The main factor that helped avoiding a point of critical malnutrition for asylum seekers was still high rate of absconding and abandonment of the procedure, which in 2024 was 47% of all caseload » [https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2025/03/AIDA-BG_2024-update.pdf, p17]

Enfin, il est important de souligner que le même rapport rappelle que :

« Throughout 2024, the most serious concern relating national reception conditions remained the lack safety and security for asylum seekers accommodated in reception centres. These continued be seriously compromised due to the presence of smugglers, drug dealers and sex workers who had access to all reception centres during the night hours without any interference from the private security guards. The SAR received many public disorder complaints during 2024 both in Sofia and Harmanli, which escalated in public demonstrations and committees requesting the reception facilities to be either closed, or turned to closed-type centres » [https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2025/03/AIDA-BG_2024-update.pdf, p18]

De plus, un rapport de 2020 « Get Out ! Zur Situation von Geflüchteten in Bulgarien » soutenu et financée par la fondation Rosa Luxemburg et le ministère fédéral des Affaires étrangères présente des photos de l'état de délabrement et d'insalubrité des camps ouverts en à Sofia en Bulgarie, avec des moisissures très importantes et la présence de rongeurs notamment. [7
https://bordermonitoring.eu/wp-content/uploads/2020/06/bm.eu-2020-bulgaria_web.pdf P 60 à 63]

[enkele foto's]

c) Sur les conditions de détention dans les centres fermés

L'article d'InfoMigrants du 17 juin 2024, qui documente les conditions de détention au centre de Busmanci, décrit une situation qui s'apparente à un traitement dégradant au sens de l'article 3 CEDH :

« Dans les centres de détention bulgares, les migrants sont privés de leurs droits fondamentaux. À Busmanci, les détenus doivent uriner dans des bouteilles durant la nuit, dorment dans des pièces infestées de punaises de lit, sans accès aux soins médicaux. »

Enfin, un article d'Info migrants publié le 17 juin 2024 rapporte que « dans les centres de détentions bulgares, les migrants sont privés de leur « droits humains fondamentaux » ». Cet article rapporte le témoignage de demandeur d'asile il est ainsi rapporté que :

« Sohrab, un Afghan de 25 ans rencontré dans les rues de la capitale, a passé 14 jours dans le second [le centre de Busmanti en périphérie de Sofia] "Les conditions y étaient déplorables. Il y avait plus de 20 personnes dans une chambre", se souvient-il »

Le même article rapporte que : « Busmantsi a tout d'une "prison sous haute surveillance", raconte Abdulrahman Al-Khalidi, depuis sa cellule, via messagerie cryptée à InfoMigrants. Il y a des "portes en fer, une présence permanente d'agents de sécurité, une absence de liberté de mouvement à l'intérieur". Sans compter "des caméras de surveillance et du matériel d'écoute électronique actifs 24 heures sur 24 et 7 jours sur 7 dans les chambres".

Plusieurs sources racontent, comme lui, que les chambres sont verrouillées entre 22 heures et 7 heures du matin : l'accès aux sanitaires est ainsi rendu impossible. Des détenus se voient contraints d'utiliser des bidons ou des bouteilles d'eau vides pour faire leurs besoins la nuit.

Photos à l'appui, Abdulrahman Al-Khalidi dénonce aussi des repas insuffisants - parfois un seul par jour. Ou encore la présence invasive d'insectes, dont des punaises de lit, causant des maladies de peau » [https://www.infomigrants.net/fr/post/57684/dans-les-centres-de-detention-bulgares-les-migrants-privés-de-leurs-droits-humains-fondamentaux?utm_source=chatgpt.com]

[foto]

Les témoignages recueillis révèlent une privation systématique de la dignité humaine : enfermement prolongé, manque d'intimité, maltraitance verbale et physique, hygiène inexistante, absence de soins psychologiques ou médicaux, nourriture insuffisante, refus d'accès à l'extérieur ou aux associations. Le traitement des personnes détenues est plus proche d'un régime carcéral que d'une structure d'accueil humanitaire.

d) Sur les violences institutionnelles et policières

Un rapport de Human Rights Watch daté du 4 avril 2024 documente des cas répétés de violences policières en Bulgarie, en particulier dans les centres de détention pour migrants situés à Sofia. HRW décrit une situation alarmante, marquée par une impunité quasi totale des forces de l'ordre et l'absence de recours effectifs pour les victimes.

On y lit notamment :

"Some migrants reported that Bulgarian police beat them, used stun guns, or let dogs attack them. A 32-year-old Syrian man told Human Rights Watch that he had been detained in the Busmanci detention center, where police officers slapped and kicked him when he asked for medical care. Others reported racist insults and deliberate humiliation."

(traduction libre : « Certains migrants ont signalé que la police bulgare les avait battus, avait utilisé des pistolets électriques ou laissé des chiens les attaquer. Un homme syrien de 32 ans a déclaré à Human Rights Watch qu'il avait été détenu au centre de Busmanci, où des policiers l'avaient giflé et frappé lorsqu'il avait demandé à être soigné. D'autres ont signalé des insultes racistes et des humiliations délibérées. »)

Ces constats corroborent directement le témoignage de la requérante, qui affirme avoir été battue, insultée, humiliée par les policiers bulgares lors de sa détention dans un centre fermé à Sofia. Les faits qu'elle rapporte s'inscrivent dans un schéma de violences institutionnelles généralisées, récurrentes et tolérées par les autorités.

Il convient de souligner que ce type de traitements constitue, au regard de la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme, une violation grave de l'article 3 de la Convention, indépendamment de la durée de la détention ou du lieu exact où celle-ci a eu lieu. Ce constat est d'autant plus préoccupant que la requérante présente un profil de grande vulnérabilité psychologique, et qu'elle est susceptible de revivre les violences subies en cas de renvoi.

e) Sur la condamnation de la Bulgarie par la Cour européenne des droits de l'homme

Dans l'affaire *S.F. et autres c. Bulgarie* (CEDH, arrêt du 7 décembre 2017, n°8138/16), la Cour européenne des droits de l'homme a condamné la Bulgarie pour violation de l'article 3 de la Convention. Elle y dénonce les conditions de détention inhumaines dans les centres fermés pour migrants, notamment :

- la suroccupation des dortoirs,
- l'absence de sanitaires fonctionnels,
- les restrictions abusives à la liberté de mouvement,
- l'insuffisance alimentaire et le manque d'accès aux soins.

La Cour a souligné que ces conditions générales, combinées à l'absence d'individualisation des mesures, atteignent le seuil minimum de gravité requis pour constituer une violation de l'article 3 CEDH.

Or, bien que cet arrêt remonte à 2017, les éléments documentés dans les rapports récents de 2024 et 2025 montrent que la situation ne s'est pas améliorée — au contraire, elle s'est encore détériorée.

Ainsi, le rapport AIDA 2025 constate la persistance de défaillances chroniques dans les centres ouverts (manque de sécurité, accès incontrôlé à des individus extérieurs) et l'absence totale de dispositifs adaptés pour les personnes vulnérables.

De même, l'article InfoMigrants du 17 juin 2024 et le rapport HRW d'avril 2024 décrivent en détail des conditions indignes, des cas de violences policières, d'insalubrité extrême, et de privation de soins médicaux, y compris dans les centres fermés comme celui de Sofia — précisément où la requérante a été détenue.

Ces constats révèlent que la Bulgarie a non seulement échoué à remédier aux violations identifiées par la Cour en 2017, mais que les pratiques dénoncées perdurent voire s'intensifient, en particulier dans un contexte d'augmentation des arrivées et de saturation du système d'accueil.

Dès lors, le risque que la requérante soit exposée à des conditions de détention inhumaines ou dégradantes en cas de renvoi vers la Bulgarie n'a rien de théorique. Il repose sur des constats documentés, actuels et convergents, émanant de sources indépendantes, institutionnelles et juridictionnelles. Ce risque est donc réel, sérieux et avéré au sens de la jurisprudence *Tarakhel*, *M.S.S.* et *N.S.*

3. Conclusion

En résumé, les éléments développés démontrent que la requérante présente une vulnérabilité psychologique grave, découlant des violences subies en Bulgarie ainsi que de son état psychique actuel, caractérisé par

des troubles anxiodépressifs, des pensées suicidaires, des troubles du sommeil et de l'alimentation, et une reviviscence constante des événements traumatiques.

Or, il ressort du dossier que l'Office des étrangers n'a pas mené l'enquête minimale requise pour mettre au jour cette situation de fragilité extrême. Il s'est contenté d'un questionnaire standardisé, vague et non adapté, ne permettant pas à la requérante d'exprimer ses souffrances ni de relater les violences subies en Bulgarie.

Si l'Office avait posé les questions pertinentes et appliqué un protocole d'évaluation de vulnérabilité rigoureux, il aurait nécessairement obtenu :

- une déclaration circonstanciée de la requérante, dans laquelle elle évoque les violences policières subies à Sofia et son refus catégorique d'y retourner (« Je préfère mourir que d'y retourner »),
- et une évaluation IPSN documentée, révélant un trouble de stress post-traumatique sévère, avec symptômes cliniques multiples (troubles du sommeil, idées noires, isolement, perte de poids, etc.).

Ces éléments, bien que désormais versés au dossier, n'ont pas été pris en compte dans la décision initiale, uniquement en raison de l'insuffisance de l'examen mené par la partie défenderesse.

Dès lors, en ne recueillant pas ces informations accessibles et en ne procédant pas à une évaluation individualisée conforme à la jurisprudence Tarakhel, M.S.S. et N.S., la partie défenderesse a :

- violé son devoir de minutie,
- manqué à ses obligations procédurales au titre de l'article 3 de la CEDH,
- et exposé la requérante à un risque réel de traitement inhumain ou dégradant, en méconnaissance du volet matériel de cet article.

Il s'agit donc d'une double violation de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme – matérielle et procédurale – fondée sur une absence manifeste d'analyse concrète de la situation personnelle de la requérante. »

3.3.3. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij onderbouwt haar middel als volgt:

“A. PRINCIPES

1. Des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs

L'article 2 de la loi du 29 juillet relative à la motivation formelle énonce ce qui suit :

« Les actes administratifs des autorités administratives visées à l'article premier doivent faire l'objet d'une motivation formelle ».

Quant à l'article 3 de cette même loi est libellé comme suit :

« La motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate ».

Le Conseil d'Etat dit pour droit que :

« Pour satisfaire aux exigences des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, tout acte administratif doit faire

Le deuxième moyen est pris de la violation du devoir de diligence, du principe de minutie, ainsi que des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs

l'objet d'une motivation formelle, laquelle consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. La motivation doit être claire, complète, précise et adéquate afin de permettre aux intéressés de vérifier que la décision a été précédée d'un examen des circonstances de l'espèce. L'étendue nécessaire de la motivation dépend des circonstances dans lesquelles la décision est prise. L'objectif poursuivi par l'obligation de motivation formelle est, du point de vue de l'administré, de lui permettre de connaître immédiatement les motifs qui sous-tendent la décision qui le concerne et d'ainsi pouvoir apprécier en pleine connaissance de cause l'opportunité de contester cette décision ».[...].

2. Du devoir de minutie

[...]

B. EN L'ESPÈCE

La décision attaquée démontre un manquement manifeste de l'Office des étrangers à son devoir de diligence et de minutie, compromettant ainsi le respect des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs.

Attendu que la requérante, de nationalité irakienne, se trouve dans une situation de grande vulnérabilité, en raison des violences familiales et institutionnelles subies dans son pays d'origine ainsi qu'en Bulgarie, et qu'une telle situation imposait à l'Office un examen approfondi, prudent et individualisé de son dossier ;

Attendu que la requérante est actuellement privée de liberté dans un lieu déterminé à la frontière, dans le cadre d'une procédure accélérée de renvoi Dublin vers la Bulgarie, et que cette détention limite fortement sa

capacité à réunir des éléments probants, en particulier des avis médicaux spécialisés, indispensables à la reconnaissance de son profil à risque élevé ;

Attendu que, malgré ces contraintes procédurales et matérielles, la requérante a pu produire une déclaration écrite circonstanciée (7 avril 2025) et a complété, en présence de son conseil, le formulaire IPSN de l'EUA (26 mars 2025), mettant en évidence des symptômes graves compatibles avec un trouble de stress post-traumatique sévère, notamment : humeur dépressive, pensées suicidaires, troubles de l'alimentation, reviviscence du traumatisme, méfiance envers les autorités, troubles de la concentration, désorientation ;

Attendu que ces éléments objectifs, concrets et documentés, versés au dossier avant l'adoption de la décision, étaient connus ou pouvaient l'être par l'Office, s'il avait procédé à un examen attentif de la situation particulière de la requérante, ou s'il avait utilisé un questionnaire adéquat permettant d'identifier les personnes à besoins spécifiques ;

Attendu que l'Office des étrangers, au lieu de s'enquérir de la réalité vécue par la requérante, s'est borné à évoquer le cadre légal théorique de la Bulgarie, sans prendre en compte sa vulnérabilité manifeste, ni même attendre les éléments médicaux confirmant cette vulnérabilité, alors que ceux-ci étaient en voie d'être établis ;

Attendu que cette méthode révèle une absence flagrante de personnalisation de l'examen et constitue un manquement grave au devoir de minutie, ainsi qu'une violation de l'obligation de motivation imposée par la loi du 29 juillet 1991 ;

Attendu qu'en effet, la décision attaquée ne permet pas de vérifier que l'Office a procédé à l'examen des circonstances propres à la requérante, ni qu'il a pesé les risques concrets liés à son renvoi vers la Bulgarie, au regard de son état psychologique dégradé ;

Attendu que la motivation vague et standardisée ne répond pas aux exigences de clarté et de rigueur imposées par la loi précitée, laquelle a pour objet de garantir à l'administré la compréhension immédiate des raisons justifiant la décision, afin de lui permettre d'exercer utilement un recours ;

Il y a lieu de constater que l'absence de prise en compte des éléments essentiels, combinée à l'absence de motivation suffisante, prive la décision attaquée de toute légalité formelle et substantielle. »

3.3.4. Beide door verzoekster aangevoerde middelen worden, omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, gezamenlijk behandeld.

3.3.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 hebben betrekking op de formele motiveringsplicht en verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing in rechte aan te vechten (cf. RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat het bestreden overdrachtsbesluit op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite weergeeft die hebben geleid tot dit besluit. Verweerder heeft zo duidelijk gemotiveerd dat verzoekster in uitvoering van artikel 51/5/1, § 2 van de Vreemdelingenwet zal worden overgedragen aan Bulgarije, en dit ingevolge een terugnameakkoord met dit land van 7 april 2025 op grond van artikel 18, lid 1, b) van de Dublin III-verordening. Er wordt gewezen op de in lid 2 van dit laatste artikel vervatte verplichting voor Bulgarije om het verzoek om internationale bescherming dat verzoekster er indiende te behandelen en geduid dat verzoekster tijdens dit onderzoek gemachtigd zal zijn te verblijven in Bulgarije als verzoeker om internationale bescherming en er de door de wet voorziene bijstand en opvang zal kunnen krijgen. Verweerder wijst er op dat Bulgarije volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden, en dat aldus in beginsel kan worden aangenomen dat verzoeksters verzoek er zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het Unierecht. Hij stelt ook vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt dat haar overdracht aan Bulgarije alsnog een inbreuk zou uitmaken op het Unierecht of op artikel 3 van het EVRM. Hierbij gaat hij concreet in op de verklaringen die verzoekster aflegde tijdens haar horen op 27 februari 2025 door de politiediensten en op 8 april 2025 in het gesloten centrum, waarbij zij aangaf niet te willen terugkeren naar Bulgarije omdat de familie van de man met wie zij moest huwen in haar land van herkomst zou weten dat zij daar asiel zal aanvragen en dit land aldus voor haar geen veilige bestemming meer zou zijn. Verweerder geeft aan dat dit hoofdzakelijk een persoonlijke beoordeling van verzoekster is, die echter geen aanleiding geeft om af te zien van een overdracht naar Bulgarije en zij op geen enkel ogenblik melding maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Bulgarije die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het EU-Handvest) werden ervaren of die volgens haar wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van deze artikelen. Verder motiveert verweerder dat uit het

toonaangevende en gezaghebbende AIDA-rapport over Bulgarije ook niet kan blijken dat verzoekers om internationale bescherming er automatisch deel uitmaken van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en in dit rapport nergens melding wordt gemaakt *“dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie”*. Ook het UNHCR heeft volgens verweerder geen dergelijke vaststellingen gedaan of opgeroepen om te stoppen met Dublinoverdrachten naar Bulgarije. Hierbij motiveert hij nog dat de *“actuele situatie waarbij er in Bulgarije momenteel een hoge instroom is van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten ten gevolge van de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgripen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten, [...] niet automatisch betekent dat betrokkene na zijn overdracht aan de Bulgaarse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld”* en er *“evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in Bulgarije door de verhoogde instroom van verzoekers om internationale bescherming in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen structureel zijn”*. Verweerder wijst verder op relevante rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ). Hij benadrukt dat het aan verzoekster is om aannemelijk te maken dat er zich in haar geval feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en artikel 3 van het EVRM wordt weerlegd, waartoe zij volgens hem in gebreke blijft. Hij merkt nog op dat verzoekster op geen enkel ogenblik gewag heeft gemaakt van medische problemen. Er zijn volgens hem geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat zij niet in staat zou zijn om te reizen. Op basis van de verklaringen van verzoekster en de elementen aanwezig in het administratief dossier kan er volgens hem niet worden besloten dat er in het geval van verzoekster sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid. Ten slotte motiveert hij dat ook een schending van artikel 8 van het EVRM niet aan de orde is, nu uit verzoeksters verklaringen niet blijkt dat zij een gezinsleven of minderjarige kinderen heeft.

Gelet op wat voorafgaat, kan verzoekster niet zonder meer voorhouden dat de voorziene motivering in het licht van artikel 3 van het EVRM louter vaag en stereotiep zou zijn. Ten overvloede dient bovendien te worden geduimd dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De voorziene motivering stelt verzoekster prima facie op voldoende wijze in staat om te begrijpen waarom het bestreden overdrachtsbesluit is genomen, derwijze dat zij er zich in rechte tegen kan verdedigen. Hiermee werd het doel bereikt dat wordt beoogd met de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de aangehaalde bepalingen wordt op het eerste gezicht niet aannemelijk gemaakt.

3.3.6. Verzoeksters kritiek komt er in wezen op neer dat zij van mening is dat haar overdracht aan Bulgarije in strijd is met artikel 3 van het EVRM en in dit verband geen voldoende zorgvuldig onderzoek heeft plaatsgevonden.

3.3.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3.8. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan

te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met voormeld verdragsartikel. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (bv. EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublin III-verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming bij overdracht een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 104). Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker om internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, § 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, §§ 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, § 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, § 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, § 220).

In dit kader worden verzoekers om internationale bescherming gekenmerkt als een kwetsbare groep, die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 251).

Om te beoordelen of de verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van haar overdracht naar de op grond van de Dublin III-verordening verantwoordelijke lidstaat te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van regeringsbronnen (bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar de verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer zij aantoont dat er ernstige redenen voorhanden zijn om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van verzoekers om internationale bescherming zich in dezelfde situatie bevindt als de verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99, punt (b); RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

3.3.9. De Raad benadrukt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van verzoekers om internationale bescherming in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het EU-Handvest, met het Vluchtelingenverdrag en met het EVRM.

Het HvJ heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van verzoekers om internationale bescherming in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het EU-Handvest, dat overeenkomt met artikel 3 van het EVRM. Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het HvJ heeft geoordeeld dat een verzoeker om internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de procedure voor internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C-411/10 en 493/10).

Artikel 3, lid 2, tweede alinea van de Dublin III-verordening bepaalt daarom het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het HvJ bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, een verzoeker om internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het is uitgesloten dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat deze verzoeker wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke Lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1 van de Dublin III-verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende Lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

In het arrest Jawo van 19 maart 2019 (zaak C-163/17) heeft het HvJ nog bevestigd dat de tekortkomingen, die hetzij structureel zijn hetzij bepaalde personen raken, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid moeten bereiken voordat er sprake is van een risico op schending van artikel 4 van het EU-Handvest, waardoor er niet meer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (§§ 91 en 92).

3.3.10. De Raad stelt vast dat, in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, het bestreden overdrachtsbesluit niet louter steunt op de resultaten van het vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek en hieruit wel degelijk zowel een onderzoek blijkt van de algemene situatie voor verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije aan de hand van objectieve en betrouwbare landeninformatie, en van de vraag of er sprake is van systeemfouten in de procedure voor internationale bescherming en de opvangvoorzieningen

voor verzoekers, als van verzoeksters individuele situatie. Het komt verzoekster toe met voldoende concrete en overtuigende argumenten het onwettig of onzorgvuldig karakter van deze beoordeling aan te tonen.

3.3.11. De Raad gaat allereerst in op verzoeksters betoog dat haar individuele omstandigheden niet (voldoende) concreet zijn onderzocht.

3.3.12. Verzoekster voert aan dat in het bestreden overdrachtsbesluit onterecht geen rekening is gehouden met haar slechte ervaringen in Bulgarije (waaronder politiegeweld, arbitraire detentie, beledigingen en vernederingen) en haar zorgwekkende psychologische toestand. Zij betoogt dat onterecht geen rekening is gehouden met enkele door haar sinds haar aankomst in België in dit verband overgemaakte bewijselementen. Zij voegt bij haar verzoekschrift een handgeschreven verklaring gedateerd op 7 april 2025 in een vreemde taal, waarvan door haar advocaat in het verzoekschrift een eigen vrije vertaling wordt gegeven, alsook een *“EUAA Tool for identification of persons with special needs”* op haar naam. Hierin wordt aangegeven dat zij afkomstig is uit een land, Irak, waar gender-gerelateerd geweld veelvuldig voorkomt en zij in Bulgarije slachtoffer was van geweld door de politie. Nog worden in hoofde van verzoekster meerdere psychosociale indicatoren aangeduid, met name een gebrek aan zelfzorg en verzorging van haar sociaal voorkomen, eetproblemen en/of gewichtsverlies, een depressieve stemming, een gevoel van angst en onveiligheid, zelfdodingsgedachten, een gevoel van hopeloosheid en gebrek aan eigenwaarde, concentratie- en oriëntatieproblemen, slaapproblemen, herbeleving van trauma's en een gevoel van verlies van vertrouwen in overheden. Zij betoogt verder dat haar tijdens haar gehoor door verweerder een gestandaardiseerde vragenlijst werd voorgelegd, waarvan de algemene en vage formuleringen niet toelieten om haar psychologische kwetsbaarheden vast te stellen. Deze vragenlijst is volgens haar niet aangepast om psychische trauma's op te sporen en verhinderde haar om verslag te doen van haar ervaringen in Bulgarije en haar mentale gezondheidstoestand.

3.3.13. Op basis van de stukken van het administratief dossier moet allereerst wordt vastgesteld dat niet blijkt dat verzoekster op enig ogenblik voor het nemen van het bestreden overdrachtsbesluit gewag heeft gemaakt hetzij van slechte ervaringen in Bulgarije hetzij van mentale gezondheidsproblemen. Er blijkt niet dat zij hieromtrent voor het nemen van het bestreden overdrachtsbesluit concrete gegevens of stukken heeft voorgelegd aan het bestuur, of hiervoor aanwijzingen voorhanden waren. De door haar bij haar verzoekschrift gevoegde handgeschreven verklaring en de ingevulde *“IPSN tool”* zijn weliswaar gedateerd voor het nemen van het bestreden overdrachtsbesluit, maar deze zijn niet voorhanden in het administratief dossier en verzoekster toont ook niet concreet aan dat deze door haar tijdig werden voorgelegd aan verweerder.

Verzoekster kan verder niet worden bijgetreden dat haar, minstens tijdens haar gehoor op 8 april 2025, geen concrete en werkelijke mogelijkheid werd gegeven om de voorgehouden slechte behandelingen in Bulgarije en haar psychische problemen naar voor te brengen en de vraagstelling hieraan niet was aangepast.

Uit het gehoorverslag van 8 april 2025 blijkt dat verzoekster concrete vragen, met bijvragen, werden gesteld inzake, onder meer, de reden van haar verblijf in België, de reden dat zij haar land van herkomst had verlaten, haar reisroute, haar eerdere verblijven in andere EU-lidstaten en of zij hier reeds een verzoek om internationale bescherming indiende, de reden waarom zij deze EU-lidstaten had verlaten en eventuele medische problemen. Uit dit verslag blijkt bovendien dat verzoekster er op dat ogenblik duidelijk van in kennis was dat, overeenkomstig de Dublin III-verordening, Bulgarije verantwoordelijk is voor haar verzoek om internationale bescherming en dat haar gedwongen verwijdering, of beter overdracht, naar dit land haar bijgevolg boven het hoofd hing. Verzoekster was trouwens reeds sinds 27 februari 2025 vastgehouden om de verantwoordelijke lidstaat op grond van de Dublin III-verordening vast te stellen. Dit alleen al maakt dat van haar toch zou mogen worden verwacht dat zij, indien zij werkelijk traumatische ervaringen kende in dit land waardoor zij niet wenst terug te keren naar dit land, hiervan reeds melding zou hebben gemaakt tijdens dit gehoor van 8 april 2025. Tijdens dit gehoor maakte verzoekster echter op geen enkele wijze gewag van een detentie of slechte ervaringen in Bulgarije met de politie of overheden van dit land. Verzoekster kan ook niet worden gevolgd dat de vraagstelling tijdens dit gesprek haar niet toeliet, of onvoldoende uitnodigde, om hierover verklaringen af te leggen. Verzoekster verklaarde tijdens dit gesprek zo op zeker ogenblik zelf dat zij weet dat zij asiel kan vragen in Bulgarije en dit land verantwoordelijk is voor haar verzoek om internationale bescherming en gaf vervolgens aan dat Bulgarije voor haar geen veilige bestemming meer is *“omdat de partner met wie ik moet huwen en zijn familie weten dat ik mogelijk asiel zal vragen in Bulgarije”*. Vervolgens werd haar nog gevraagd in welke Europese lidstaten zij reeds een asielaanvraag indiende en waarom zij deze lidstaten vervolgens had verlaten. Opnieuw antwoordde verzoekster enkel dat haar partner met wie zij zou moeten huwen, of diens familie, haar zouden kunnen vinden in Bulgarije en haar leven er om die reden in gevaar zou zijn. Tot twee maal toe had zij dus een concrete kans, en gelegenheid, om haar slechte ervaringen in Bulgarije en de redenen waarom zij niet naar dit land wenst terug te keren te duiden. Op geen enkele wijze gaf zij aan dat zij Bulgarije, waar zij op 10 februari 2025 reeds verzocht om internationale bescherming, verliet omwille van slechte behandelingen die zij er kende met de politie of andere autoriteiten. Evenmin maakte zij gewag van enige detentie in dit land, zoals zij thans wel doet. Ook tijdens eerdere gesprekken die met verzoekster werden gevoerd op 19 en 27 februari 2025 en op 5 maart 2025 was dit

trouwens niet het geval. Ten slotte werd verzoekster nog gevraagd naar medische problemen. Hierop antwoordde zij ontkennend.

Dit alles is enkel des te opmerkelijker nu verzoekster thans voorhoudt dat zij reeds op 26 maart 2025, samen met haar advocaat, de “*EUAA Tool for identification of persons with special needs*” invulde waarin zij aanduidde politiegeweld te hebben gekend in Bulgarije en verschillende psychosociale klachten aanduidde en dat zij 7 april 2025 – ofwel daags voor het gehoor op 8 april 2025 – een handgeschreven verklaring opstelde waarin zij naar eigen zeggen verslag doet van slechte behandelingen tijdens een 10-daagse detentie in Bulgarije. In deze omstandigheden zou van verzoekster immers eens te meer kunnen worden verwacht dat zij – waar zij bovendien al enige tijd was vastgehouden, redelijkerwijze wist dat haar een overdracht aan Bulgarije boven het hoofd hing en reeds de bijstand had van een advocaat – van deze slechte ervaringen in Bulgarije of haar medische problemen ook melding zou hebben gemaakt tijdens haar horen op 8 april 2025, zeker toen haar dan ook nog eens uitdrukkelijk werd gevraagd naar de redenen dat zij Bulgarije had verlaten en eventuele medische problemen. Verzoekster verduidelijkt niet waarom zij dit niet deed en louter verklaarde dat ze niet wenst terug te keren naar Bulgarije omdat ze er zich niet veilig zou voelen omdat de familie van de man met wie ze zou moeten huwen haar mogelijk zou kunnen vinden in dit land en ze verder aangaf geen medische problemen te hebben.

Alleszins stelt de Raad vast dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de context en omstandigheden van het gehoor van 8 april 2025, of nog de vraagstelling tijdens dit gehoor, van die aard waren dat zij geen nuttige en werkelijke mogelijkheid had om verklaringen af te leggen over haar eerdere ervaringen in Bulgarije of haar gezondheidstoestand in het licht van een mogelijke overdracht aan Bulgarije.

Nu niet blijkt dat verzoekster voor het nemen van het bestreden overdrachtsbesluit, en ondanks dat zij hiertoe de mogelijkheid had, enige melding heeft gemaakt van gezondheidsproblemen of eerdere negatieve ervaringen in Bulgarije die haar overdracht aan dit land in de weg kunnen staan, of in dit verband enige stukken voorlegde bij het bestuur, blijkt niet dat zij met goed gevolg kan aanvoeren dat verweerder bij het nemen van dit besluit hiermee onterecht geen rekening heeft gehouden of hiernaar onterecht geen verder onderzoek heeft gedaan.

3.3.14. In zoverre de Raad er overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet toe is gehouden een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, wordt vervolgens allereerst opgemerkt dat de thans voorgelegde handgeschreven verklaring van verzoekster niet is vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling, zodat de werkelijk inhoud ervan door de Raad niet met zekerheid kan worden vastgesteld. Nog bestaat er wat dit stuk betreft, en ook wat de aangebrachte “*EUAA Tool*” betreft, geen voldoende zekerheid over dat deze stukken werkelijk door verzoekster zijn opgesteld. Op basis van de verschillende voorliggende stukken stelt de Raad immers vast dat de handtekening op voormelde stukken duidelijk verschillend is van de handtekening die verzoekster telkens heeft gebruikt op de door haar ondertekende officiële stukken, met name de kennisgeving van het bestreden overdrachtsbesluit, het hoorverslag van 8 april 2025 en de kennisgeving van de eerdere beslissing van 27 februari 2025 tot het vasthouden in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen.

Daarenboven betreft de voorgelegde handgeschreven verklaring een loutere verklaring, die verder op geen enkele wijze wordt onderbouwd met een begin van bewijs. Indien verzoekster werkelijk traumatische en slechte ervaringen kende met de autoriteiten in Bulgarije kon, zo wordt herhaald, redelijkerwijze van haar worden verwacht dat zij hiervan minstens tijdens het gehoor op 8 april 2025 reeds melding zou hebben gemaakt. Zij beperkte zich echter tot de verklaring dat zij niet wenste terug te keren naar dit land omdat zij er niet veilig zou zijn omdat de familie van de man met wie zij zou moeten trouwen haar hier mogelijk zou kunnen vinden. Dit strookt niet met wat kan worden verwacht van iemand die werkelijk slechte en traumatische verklaringen kende in een bepaald land waarnaar hij of zij op het punt staat te worden teruggebracht. In alle geval, en zelfs voor zover zij enkele negatieve ervaringen had in Bulgarije, slaagt verzoekster er ook niet in om aan te tonen dat zij als Dublin-terugkeerder opnieuw in dezelfde situatie zal worden geplaatst. Zoals de Bulgaarse autoriteiten vragen in hun brief van 7 april 2025, zal verzoekster via de luchthaven van Sofia worden overgedragen, waarna het onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming kan worden verdergezet. In afwachting hiervan kan zij legaal in dit land verblijven en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Zij haalt deze beoordeling niet onderuit.

Verzoekster legt ter bewijs van haar psychologische toestand verder een zelf-ingevulde “*ISPN tool*” voor. Deze vragenlijst is een hulpmiddel van het Europese asielagentschap EUAA voor dossierbehandelaars van asielaanvragen, die de tool kunnen gebruiken om potentiële indicatoren van bijzondere noden op te sporen, en om na te gaan of bepaalde personen in een asielprocedure specifieke kwetsbaarheden hebben. Hierop zou verzoekster, in aanwezigheid van haar advocaat, zelf een aantal indicatoren van kwetsbaarheden hebben omcirkeld. Daargelaten de eerdere bemerking in verband met de handtekening op dit document, wordt opgemerkt dat dit hooguit kan worden beschouwd als een soort zelfbeoordeling van verzoeksters psychologische toestand en een weergave van door haarzelf toegekende kwetsbaarheden. Verzoekster kan

echter geen medisch of psychologisch attest voorleggen. De door verzoekster verklaarde toestand van kwetsbaarheid en trauma berust dan ook enkel op een zelfdiagnose, die niet werd geattesteerd door een deskundige. Deze door verzoekster ingevulde vragenlijst kan niet volstaan om de door haar aangehaalde bijzondere psychologische kwetsbaarheid aan te tonen, die ook voor het overige nergens concreet steun in kan vinden.

In zoverre verzoekster nog aangeeft dat haar huidige vasthouding maakt dat het voor haar moeilijk is om gespecialiseerde medische verslagen voor te leggen, die zij zelf ook onontbeerlijk acht voor de erkenning van het profiel van bijzondere kwetsbaarheid, wordt opgemerkt dat het administratief dossier wel een medisch attest van 28 februari 2025 bevat waarin een arts attesteert dat zij verzoekster aan een gepast medisch onderzoek en een grondige anamnese heeft onderworpen en zij op basis hiervan vaststelde dat verzoekster geschikt is om in een gesloten centrum te verblijven en zij niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM. Sinds haar vasthouding had verzoekster dus toegang tot een arts en werd zij medisch onderzocht. Dit betrof weliswaar geen gespecialiseerde arts, maar er blijkt niet dat indien verzoekster werkelijk psychologische klachten heeft die van die aard zijn dat zij niet kan reizen of zij hierdoor specifieke behoeften of opvangnoden heeft, zij hieromtrent de betrokken arts niet kon consulteren en hieromtrent niet de nodige vaststellingen konden worden gedaan door deze arts. Evenmin blijkt dat zij, indien zij dit wenste, op later tijdstip geen nieuwe afspraak kon krijgen bij de centrumarts.

Zelfs daargelaten de vraag of de aan verzoekster op 8 april 2025 gestelde vragen toelieten eventuele psychologische kwetsbaarheden grondig vast te stellen, wordt in alle geval vastgesteld dat verzoekster op geen enkel ogenblik aangaf dat medische of psychologische problemen speelden die haar overdracht aan Bulgarije in de weg stonden, en hiervoor ook geen concrete aanwijzingen waren in de stukken van het administratief dossier die verweerder er alsnog toe noopten in dit verband een verder onderzoek te doen. Zoals aangegeven, onderging verzoekster op 28 februari 2025 een medisch onderzoek waarna een arts attesteerde dat zij geschikt is om in een gesloten centrum te verblijven en zij niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVR. Ten slotte wordt in dit verband herhaald dat verzoekster ook in de huidige procedure geen voldoende objectief (begin van) bewijs kan voorleggen van concrete medische of psychologische problemen die van die aard zijn een overdracht aan Bulgarije te verhinderen en die nader onderzoek vereisen of nog van een bijzondere psychologische kwetsbaarheid.

De Raad brengt verder in herinnering dat niet België, maar Bulgarije verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoekster. Zelfs wanneer wordt aangenomen dat verzoekster bepaalde psychologische gezondheidsklachten heeft, betekent dit op zich nog niet dat een overdracht aan Bulgarije wordt verhinderd.

In dit verband wordt zo ook in herinnering gebracht dat met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van bestemming om hun verwijdering tegen te houden, het EHRM een hoge drempel hanteert en oordeelt dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42). Uit het arrest Paposhvili (EHRM 13 december 2016 (GK), nr. 41738/10, par. 183) blijkt dat onder deze uitzonderlijke gevallen niet alleen worden begrepen situaties van verwijdering van ernstig zieke personen bij wie er sprake is van een onmiddellijk en nakend levensgevaar, enerzijds, maar ook situaties worden begrepen van verwijdering van ernstig zieke personen bij wie er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of een aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland, anderzijds. Derhalve beantwoorden slechts deze twee situaties van verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen aan de hoge drempel die geldt voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM. Met betrekking tot het verwijderen zelf, heeft het EHRM reeds geoordeeld dat artikel 3 van het EVRM een verdragsluitende staat in beginsel niet verplicht om een persoon niet te verwijderen of uit te zetten wanneer deze in staat is te reizen en voor zover in dat verband de nodige maatregelen worden genomen die passend zijn en aan de toestand van de betrokkene aangepast (EHRM 4 juli 2006, nr. 24171/05, Karim t. Zweden, § 2; EHRM 30 april 2013, nr. 75203/12, Kochieva e.a. t. Zweden, § 35).

Voormelde beginselen zijn eveneens van toepassing in het kader van de Dublin III-verordening, zoals blijkt uit de rechtspraak van het HvJ (HvJ 16 februari 2017, nr. C-578/16PPU, C.K. e.a., § 70 en 73 e.v.). Het HvJ herhaalt allereerst dat overeenkomstig het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten een sterk vermoeden bestaat dat asielzoekers in de lidstaten passende medische zorg ontvangen. Ook indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, kan een verzoeker om internationale bescherming verder slechts worden overgedragen in omstandigheden waarin het is uitgesloten dat die overdracht op zich een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest. De overdracht van

een verzoeker met een ernstige mentale of lichamelijke aandoening in omstandigheden waarin die overdracht een reëel en bewezen risico zou inhouden op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene, vormt een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest. In dat geval moet iedere ernstige twijfel over de weerslag van de overdracht op de gezondheidstoestand van de betrokkene worden weggenomen door de nodige voorzorgsmaatregelen te treffen opdat de overdracht kan plaatsvinden in omstandigheden waarin de gezondheidstoestand van die persoon passend en voldoende kan worden beschermd.

Aan de hand van de 'EUAA Tool' ligt geen voldoende objectief bewijs voor dat verzoekster niet in staat is om te reizen of dat er als gevolg van de overdracht een reëel en bewezen risico bestaat op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van haar gezondheidstoestand. Er liggen geen objectieve gegevens voor die de bijzondere ernst van verzoeksters psychologische problemen en de aanzienlijke en onomkeerbare gevolgen daarvoor als gevolg van een overdracht aan Bulgarije zouden kunnen aantonen. Evenmin maakt verzoekster trouwens aannemelijk dat zij in Bulgarije geen toegang kan hebben tot een gepaste gezondheidszorg of, voor zover nodig, de Bulgaarse autoriteiten onvoldoende rekening zullen houden met haar concrete profiel of haar mentale gezondheidstoestand op dat ogenblik in het kader van de procedure voor internationale bescherming of in het kader van de opvang.

Gelet op wat voorafgaat, toont verzoekster niet aan dat in het bestreden overdrachtsbesluit onterecht werd geoordeeld dat voor haar geen specifieke noden of extreme kwetsbaarheid blijken of in dit verband enig gegeven of stuk onterecht niet in rekening is gebracht. Evenmin kan zij de Raad er prima facie alsnog van overtuigen dat zij op psychologisch vlak als verzoeker om internationale bescherming een bijzondere kwetsbaarheid heeft die verder gaat dan de kwetsbaarheid die deze groep van verzoekers in het algemeen kenmerkt omwille van hun eerdere ervaringen in het land van herkomst en/of onderweg en/of omwille van hun onzekere levensomstandigheden. Al helemaal is verzoekster er niet in geslaagd aan te tonen dat zij mentale gezondheidsproblemen heeft die van die aard zijn dat deze haar overdracht aan Bulgarije in de weg kunnen staan.

3.3.15. Verzoekster kan niet overtuigen dat geen of geen voldoende concreet onderzoek in het licht van haar individuele situatie heeft plaatsgevonden.

3.3.16. De Raad gaat vervolgens in op verzoeksters kritiek dat er wel degelijk sprake zou zijn van structurele tekortkomingen in de opvangvoorzieningen en op het vlak van de detentie in Bulgarije.

3.3.17. In dit verband stelt de Raad vast dat verweerder er terecht op heeft gewezen dat Bulgarije volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden en dat aldus in beginsel mag worden aangenomen dat verzoekster er zal worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het Unierecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Dit vermoeden is echter weerlegbaar. Verzoekster haalt de motivering echter niet onderuit dat zij, voor het nemen van het bestreden overdrachtsbesluit, naliel concrete elementen aan te brengen bij het bestuur dat haar overdracht aan Bulgarije alsnog een inbreuk zou kunnen uitmaken op artikel 3 van het EVRM en zij op geen enkel ogenblik melding maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Bulgarije die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens haar wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van deze artikelen. Zij betwist thans ook niet de beoordeling in dit besluit dat de door haar naar voor gebrachte reden waarom zij niet wenst terug te keren naar Bulgarije, met name omdat ze er niet veilig zou zijn omdat de familie van de man met wie ze moest huwen haar hier mogelijk zou kunnen vinden, niet kan overtuigen, waar dit louter haar persoonlijke beoordeling betreft. Verder blijkt uit de motivering van het bestreden overdrachtsbesluit dat verweerder aan de hand van objectieve landeninformatie over Bulgarije, met name het AIDA-rapport, is nagegaan of er alsnog aanwijzingen zijn dat een overdracht van verzoekster aan Bulgarije aanleiding kan geven tot behandelingen in strijd met de genoemde artikelen, maar hij na lezing van dit rapport vaststelde dat hieruit niet blijkt *“dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie”* en hieruit niet blijkt *“dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in Bulgarije door de verhoogde instroom van verzoekers om internationale bescherming in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen structureel zijn”*. Ook andere gezaghebbende bronnen hebben volgens verweerder geen dergelijk standpunt ingenomen. Gelet op de volgende bespreking toont verzoekster niet aan dat deze beoordeling als onzorgvuldig of kennelijk onredelijk moet worden beschouwd.

3.3.18. Verzoekster betoogt in eerste instantie dat het in 2025 geactualiseerde AIDA-rapport meldt dat de belangrijkste bekommernis in de opvangcentra het gebrek aan veiligheid blijft, nu smokkelaars, drugsdealers en sekswerker er 's nachts gewoon toegang toe hebben. Zowel in Sofia als Harmanli bleven hierover in 2024 klachten komen, en dit leidde zelfs tot publieke demonstraties en comités die actie eisten. Zij stelt dat dit in het bijzonder alarmerend is voor alleenstaande vrouwen zoals zijzelf.

Verzoekster beperkt zich echter tot een gedeeltelijke en selectieve lezing van de bewuste paragraaf in deze meest recente versie van het AIDA-rapport. Een verdere lezing leert immers dat in april 2024 bijkomende amendementen bij de wet werden aangenomen en vanaf 31 januari 2025 het Ministerie van Binnenlandse Zaken de bewaking van de opvangcentra heeft overgenomen van het SAR, ofwel het Staatsagentschap voor Vluchtelingen, te beginnen met Sofia en Harmanli. Dit wordt in het AIDA-rapport beschouwd als een belangrijke verandering, waarvan wordt verwacht dat dit zal leiden tot een gevoelige verbetering van de veiligheid van verzoekers die worden opgevangen in de opvangcentra (*"This major change is expected to seriously improve the safety and security of asylum seekers who are accommodated in the reception centres"*) (p. 17-18). Niets wijst dus op een totale onverschilligheid van de Bulgaarse instanties voor wat betreft de veiligheid en de voorzieningen in de opvangcentra en in dit verband zijn intussen concrete stappen gezet door de Bulgaarse autoriteiten waarvan wordt verwacht dat deze de situatie gevoelig zullen verbeteren. Bovendien leest de Raad in dit rapport dat families, alleenstaande vrouwen en getraumatiseerde verzoekers worden opgevangen op afzonderlijke verdiepingen of in afzonderlijke gebouwen. Deze verdiepingen zijn uitgerust met eigen toiletten en badkamers. Alle maatschappelijke werkers van de SAR zijn vrouwen (p. 92). In het licht van deze voorhanden zijnde informatie toont verzoekster geen structurele tekortkomingen in de opvangvoorzieningen aan waardoor alleenstaande vrouwelijke verzoekers niet langer zouden kunnen worden overgedragen zonder schending van de artikelen 3 van het EVRM of 4 van het EU-Handvest.

3.3.19. In tweede instantie gaat verzoekster, aan de hand van het in 2025 geactualiseerde AIDA-rapport en een rapport uit 2020, in op de leefomstandigheden in de open opvangcentra.

De Raad merkt in dit verband op dat het rapport uit 2020, waarvan de informatie vooral betrekking blijkt te hebben op de jaren 2018 en 2019 en waarbij de opstellers bovendien de centra niet zelf mochten bezoeken, onvoldoende actueel is om de huidige opvangsituatie accuraat te kunnen beschrijven. Het is ook onvoldoende duidelijk van wanneer de opgenomen foto's precies dateren en in welke mate deze nog de huidige situatie correct verbeelden.

Verzoekster wijst verder op de vermeldingen in het AIDA-rapport dat op een zeker ogenblik werd overwogen om het oudste opvangcentrum in Sofia, de *'Ovcha Kupel shelter'*, volledig te sluiten omwille van de verslechterde omstandigheden en dat in 2024, omwille van een gebrekkige financiering, verzoekers bleven klagen niet enkel over de kwaliteit van het eten, maar ook over de ontoereikende hoeveelheid ervan. De belangrijkste factor die volgens het rapport hielp om een punt van kritieke ondervoeding voor asielzoekers te vermijden, was volgens het rapport het nog steeds hoge percentage onderduikers en afwezigen van de procedure, dat in 2024 47% van alle aanvragen bedroeg.

Hiermee toont verzoekster echter nog niet aan dat verweerder onterecht heeft besloten dat geen sprake is van structurele tekortkomingen in de opvangvoorzieningen in Bulgarije. Zij toont allereerst niet aan dat zij als Dublin-terugkeerder in Bulgarije geen toegang zal krijgen tot de aldaar voorhanden zijnde opvangstructuren, zoals verweerder stelt. Het aantal beschikbare opvangplaatsen is weliswaar beperkt, doordat vele plaatsen niet (langer) als geschikt worden aangemerkt, maar volgens het door verzoekster zelf ook aangehaalde recent geactualiseerde AIDA-rapport was er eind 2024 slechts een bezettingsgraad van 49% in de opvangcentra. Wat de opvangplaatsen in Sofia betreft, waren slechts 592 van de 1526 opvangplaatsen bezet, zodat de bezetting ruim onder de maximumcapaciteit van deze opvangcentra lag (p. 84-85). Het is ook niet aangetoond dat de omstandigheden in de effectief beschikbaar gestelde plaatsen ontoelaatbaar zouden zijn. Voorts kan uit de loutere omstandigheid dat de kwaliteit en kwantiteit van het verstrekte eten verre van ideaal zijn nog niet worden afgeleid dat de hardheidsdrempel, zoals bedoeld in het arrest Jawo van het HvJ, werd bereikt. Het HvJ gaf expliciet aan dat die drempel niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, punt 93). Noch door de Raad noch door verweerder in het bestreden overdrachtsbesluit wordt het bestaan van tekortkomingen in de opvangcentra in Bulgarije ontkend, maar verzoekster toont niet aan dat verweerder de verkeerde conclusies heeft getrokken dat hiermee nog geen structurele tekortkomingen blijken of een onzorgvuldige dan wel kennelijk onredelijke appreciatie van de situatie heeft gemaakt. Gelet op de objectieve informatie waaruit blijkt dat er in de opvangcentra wel degelijk voeding wordt voorzien en er wel degelijk maatregelen worden genomen om de hygiënische omstandigheden te verbeteren, en rekening houdend met de beperkte bezettingsgraad eind 2024, kan verzoekster niet overtuigen dat zij bij overdracht naar Bulgarije dreigt terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest

elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en dit negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Er wordt ook herhaald dat alleenstaande vrouwen, net als families en bijzonder kwetsbare personen, worden gehuisvest op afzonderlijke verdiepingen of gebouwen en zij beschikken over eigen toiletten en badkamers.

In dit verband merkt de Raad ten overvloede ook op dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij volledig is aangewezen op overheidssteun om in haar basisbehoeften te voldoen. Zij koos er eerder zo reeds voor om Bulgarije te verlaten en om te trachten met de hulp van een smokkelaar via België door te reizen naar het Verenigd Koninkrijk. In België maakte zij zelf aanvankelijk haar aanwezigheid ook niet kenbaar, waardoor zij enige reserves lijkt te hebben om – al dan niet met ondersteuning van een familiaal of sociaal netwerk – in haar eigen levensbehoeften te voorzien. Verzoekster is verder ook een volwassen vrouw en er liggen geen redenen voor dat zij op termijn eventueel niet economisch actief zou kunnen zijn in Bulgarije. Zoals verweerder nog aangeeft in de nota, hierin niet tegengesproken door verzoekster, blijkt uit het AIDA-rapport zo ook dat zij vanaf drie maanden na het indienen van haar verzoek in Bulgarije toegang heeft tot de arbeidsmarkt en sociale voordelen.

3.3.20. In derde instantie citeert verzoekster uit een rapport van InfoMigrant van 17 juni 2024 over de omstandigheden in Bulgaarse detentiecentra. Zij toont echter niet aan dat er concrete redenen zijn om aan te nemen dat zij als Dublin-terugkeerder die op grond van artikel 18, lid 1, b) van de Dublin III-verordening via Sofia zal worden overgedragen, zal worden gedetineerd. Specifiek wat Dublin-terugkeerders betreft die nog een hangend verzoek hebben in Bulgarije, wordt in het AIDA-rapport zo ook duidelijk aangegeven dat zij na overdracht worden overgebracht naar een opvangcentrum (p. 49). Andermaal slaagt zij er dus niet in om aan te tonen dat verweerder onterecht geen structurele tekortkomingen heeft vastgesteld of onterecht heeft aanvaard dat zij in Bulgarije beroep zal kunnen doen op de opvang.

3.3.21. In vierde instantie wijst verzoekster op institutioneel en politiegeweld in Bulgarije. Zij verwijst naar een rapport van Human Rights Watch van 4 april 2024 waarin melding wordt gemaakt van herhaalde gevallen van politiegeweld, in het bijzonder in de detentiecentra in Sofia. In het uit dit rapport aangehaalde citaat getuigt iemand over slechte behandelingen in een detentiecentrum in Sofia. Verzoekster laat echter na dit rapport te voegen of een weblink voor dit rapport op te nemen. Bovendien wordt herhaald dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij als Dublin-terugkeerder in detentie zal worden geplaatst in Bulgarije. In zoverre verzoekster in dit verband opnieuw wijst op haar eigen traumatische ervaringen in Bulgarije, wordt verwezen naar de bovenstaande bespreking hieromtrent.

3.3.22. In vijfde instantie wijst verzoekster op het arrest van het EHRM van 7 december 2017 in de zaak S.F. e.a. tegen Bulgarije. Zij betoogt dat de actuele situatie zoals deze blijkt uit de landenrapporten over Bulgarije aangeeft dat de situatie in dit land niet is verbeterd, en zelfs is verslechterd, en dit in een context van een toename van aankomsten en een verzadigde opvang in Bulgarije. In voormelde zaak werd Bulgarije door het EHRM veroordeeld wegens een schending van artikel 3 van het EVRM voor de detentie van minderjarigen door de grenspolitie in Vidin, waarbij in het bijzonder zwaar werd getild aan de slechte staat van de cel waarin zij werden vastgehouden, de beperkte mogelijkheden om naar het toilet te gaan waardoor zij dienden te urineren op de vloer van hun eigen cel en de gegevens dat zij gedurende meer dan 24u na hun aanhouding niets te eten en te drinken kregen en de faciliteit niet bleek te zijn uitgerust voor de vasthouding van een kind van 1,5 jaar oud. Deze zaak verschilt dus op meerdere punt fundamenteel van de thans voorliggende zaak en verzoekster kan dan ook niet overtuigen dat zij dienstig naar deze veroordeling kan verwijzen om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen in geval van haar overdracht aan Bulgarije. De Raad benadrukt dat verzoekster een alleenstaande volwassen vrouw is die onder de Dublin III-verordening terugkeert naar Bulgarije voor de verdere behandeling van haar verzoek om internationale bescherming en in die hoedanigheid toegang kan hebben tot de opvangcentra. Uit de voorgaande bespreking blijkt ook reeds dat, ondanks een hoge instroom van migranten en asielzoekers, eind 2024 allesbehalve sprake was van een verzadiging van de opvangfaciliteiten voor verzoekers. Verzoekster toont evenmin aan dat hierin intussen alsnog verandering zou zijn gekomen.

3.3.23. Gelet op het voorgaande, toont verzoekster op het eerste gezicht niet aan dat verweerder zich in het bestreden overdrachtsbesluit onterecht op het standpunt heeft gesteld dat haar overdracht aan Bulgarije niet in strijd is met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU-Handvest. Evenmin maakt zij aannemelijk dat verweerder is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of bepaalde elementen inzake haar individuele situatie of die alsnog wijzen op structurele tekortkomingen onterecht niet in zijn beoordeling heeft betrokken.

3.3.24. Een schending van de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU-Handvest of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt prima facie niet aangetoond.

3.3.25. Het enig middel is niet ernstig. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

3.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4 Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien tweeduizend vijftientig door:

I. CORNELIS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

E. VAN DER WEL, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VAN DER WEL

I. CORNELIS